

не могат ни бедни ни богати. Без него няма живот за хората, а живота нали е най-скъпото нещо за човъка?

Царицата се разгневилa и му викнала:

— Не мъдрувай, но ми кажи, що ми носиш?

— Карам пжлен параход жито.

— Жито ли? Ти се подиграваш с мене.

— Не се подигравам; помислете си само какво би станало с хората, ако немаше жито? В царството ни има гладни хора, за да не измрат, аз им докарах жито. Царицата не искала да чуе капитанина и заповедала да изхвърлят житото в морето.

Много бедни хора се научили за това, събрали се и я молили да не хвърля житото в морето, но тя не се съгласила — хвърлила го и наказала капитанина. А той ѝ рекъл:

— Помни, царице, че за тая лоша постъпка ти ще много да се каеш. . . Господ ще ви накаже: Ще дойде един ден, когато ще ходите от врата на врата да просите това жито, което хвърлихте в морето, вместо да го дадете на бедните.

— Царицата се ядосала, хвърлила златния си скъп пръстен в морето и казала:

— Ако това, що говориш е верно, нека пак да видят очите му тоя пръстен!

Минало доста време. Царицата вече била забравила думите на капитанина. Една вечер готвача ѝ поднесал същия пръстен и рекал:

— Честита царице, виж що намерих в една риба! Царицата пребледнела. Тя веднага си спомнила думите на капитанина и за пръв път коравото ѝ сърце се разчувствувало. Тя се уплашила. В същото време ѝ обадили, че повечето от параходите ѝ се потопили. Наскоро изгорел и палата ѝ. Народа се разбунтувал. Всички я мразили. Тя избегала с един верен слуга в чужда страна. Царицата не знаела да работи нищо. Тя просила, за да се прехрани и се каяла за постъпките си, но било късно — след смърт покаяние не бива!

Прев. Д. Шърбакова.